

онова, което тогава бѣше, нито мжжъ ми, нито Ставри, нито твоятъ приятель Яни можаха и могатъ да ми дадатъ. Разбирашъ — и тукъ смѣтки, и тамъ смѣтки, а онова — любовта — при никого отъ тѣхъ. Вече не мога да чакамъ, вече съмъ уморена да работя сама и искамъ да си намѣря нѣкой да заработи съ менъ, да ме отмѣни.

— Много право.

— Слушай, Богдане, азъ съмъ умна жена, азъ знамъ какво говоря. Ей сега, както седя тукъ, съмъ съгласна да ти стана жена. И ако не искашъ да останемъ тукъ, ще продадемъ и ще се махнемъ. Това искамъ да ти кажа и да ме разберешъ право.

Той оставя пържената риба, оглежда ржцетъ си.

— Ето въ що е работата, Ирино. Азъ чакамъ едно писмо отъ Лондонъ, по-право едно назначение. Оня день пакъ говорихъ съ агента и той ме увѣри, че въпросътъ отдавна е решенъ, оставали само формалноститѣ. Щомъ постѣпя въ парахода на лондонската компания, ще мина презъ известни градове, дето предполагамъ, че е Гертрудъ, ще я намѣря и ще ѝ върна пръстена. После...

— Добре. Значи, не искашъ?

— Не мога, Ирино!

И все пакъ, въпрѣки всичко, когато той трѣгва привечерь да си върви, тя го спира, отива при него до вратата и му казва кротко и подчинено:

— А довечера, ако не заминешъ, ела да ме вземешъ оттукъ и да ме изпратишъ до дома. Тамъ все ще мога да ти наглася едно мѣсто за пренощуване.

Сърдцата и на моряцитѣ, и на вдовицитѣ сж толкова голѣми!